

Beogradski samit

Naljutio se čoban na selo, pa odsekao sebi onu stvar, kaže narod. Mislim na Zoku Milanovića, hrvatskog premijera: lepo su ga zvali na kineski samit u Beogradu, a on se najedio na Voju Šešelja i odbio da dođe.

Prosto je neverovatno koliko se razni ljudi trude da Voju Šešelja usreće: premijer Milanović, hrvatski Sabor, Evropski parlament, haški tužilac Bramerc. Ne saraduju jedino oni najbliži kumovi i sledbenici: Toma i Aca ga svečano ignorišu, Ivica ga ni ne poznaje, a ostatak „zaklanih” radikala, sada u Srpskoj naprednoj stranci, prati modu. Voja se probije do medija tek ako napravi javni skandal, čemu je inače vičan.

Nego, vratimo se mi istorijskom događaju u Beogradu. Zoka Milanović je naneo veću štetu Hrvatskoj nego Šešelju time što nije došao. Molim: eto su se u sredu sreli albanski i srpski premijeri, Rama i Vučić, siti se narazgovarali i o svemu sporazumeli, kao da ničega nije bilo – ni dronova, ni navijača, ni skandala. Kad se razboriti ljudi nađu oko praktičnih tema, sve je u redu.

A ovo s Kinezima ozbiljan je posao: kad neko dođe sa idejom da uloži u region desetak milijardi dolara (dao dobri Boga!), onda to treba uzeti za ozbiljno. Kina, naime, zahvaljujući munjevitom razvoju i rastu nacionalnog dohotka, kao i najnaprednijim tehnologijama, sada je pod logičnim i očekivanim pritiskom svog sopstvenog kapitala i mora da ga ulaže. Kapital, naime, misli svojom glavom i ponaša se po svojim pravilima. Kinezi moraju da investiraju van zemlje, a velikim industrijskim silama imaju sve manje pristupa; već su isuviše prisutni. Došao je red i na balkansku i istočnoevropsku fukaru. Trenutak je, dakle, idealan: region i okolina imaju potrebe, radnu snagu i kakve-takve tehnologije koje vapiju za unapređenjem.

Kinezi imaju sve to i moraju da to plasiraju; profitne stope su tu od manjeg značaja, jer se svaka investicija, na kraju krajeva, isplati – ako vas dužnici ne izvaćare, to jest – a Kinezi su navikli da misle na duži rok. Osim toga, njih nije lako izvaćariti; svašta su naučili za ovo vreme, sve trgujući sa ozbiljnijim maherima od nas. Plan je jasan: luku Pirej smo iznajmili u koncesiju (kao velike sile Šangaj nekad); sledi ozbiljna željeznica do Beograda, pa do Pešte. Da je Zoka Milanović došao, možda bi isposlovao i prugu Beograd–Zagreb; Miro Cerar, slovenački premijer, došao je i nada se najboljem. Nada se i Milo Đukanović pruži Beograd–Bar i nekom auto-putu usput. Bosanci se – jadni – nadaju svemu, jer nemaju ništa.

Kažu da pametan čovek razlikuje bitno od nebitnog. Voja Šešelj je nebitan; Kinezi su bitni.